

Arrest

nr. 105173 van 17 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 juni 2013 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De verzoeker verklaart te zijn geboren in 1997. Op 25 januari 2013 laat de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit onderzoek blijkt dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is, waarbij als minimumleeftijd de leeftijd van 21,3 jaar wordt bepaald. Op 5 februari 2013 wordt de voogdij over de verzoeker beëindigd. Tegen deze beslissing tot beëindiging van de voogdij dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep is momenteel hangende.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoeker op 4 april 2012 vingerafdrukken werden genomen in Griekenland en op 31 mei 2012 in Italië.

1.3. Op 4 maart 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.4. Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden de Italiaanse autoriteiten op 15 mei 2013 er via een Tacit-agreement op gewezen, dat zij in toepassing van artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 10 juni 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S(...) E (...)
geboren te (...) alias (...), op (...) (alias voor leeftijdsbepaling: ...)
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 20.01.2013 in België te zijn aangekomen. Drie dagen later, op 23.01.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Sorkhrod” en verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag geboren te zijn op 31.10.1997. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 23.01.2013 verklaarde leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 23.01.2013 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 blijkt dat betrokkene op 04.04.2012 op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië. Op 15.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 04.03.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.02.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 04.04.2012 in Italië werden genomen ten gevolge een illegale binnenkomst op het territorium van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat hij nooit ergens vingerafdrukken heeft laten nemen. Betrokkene werd er op gewezen dat het zijn vingerafdrukken zijn die in het Eurodacsysteem gevonden werden. Betrokkene stelde daarop dat hij nooit in Italië geweest is. Er op gewezen dat vingerafdrukken uniek zijn, stelde betrokkene dat hij bij zijn verklaring blijft. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 30.

09.2012 per vliegtuig vanuit Afghanistan naar Iran gereisd zou zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen en waar hij gedurende ongeveer vijf dagen verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij per taxi, vrachtwagen en te voet naar Turkije gereisd zou zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen en waar hij gedurende ongeveer vijftien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus, auto en boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer twee en een halve maand in Griekenland verbleven zou hebben alvorens per boot naar Italië te reizen. Daar zou hij gedurende drie tot vier dagen verbleven hebben alvorens per taxi naar via Frankrijk naar België te reizen waar hij op 20.01.2013 zou zijn aangekomen en drie dagen later, op het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene tijdens de registratie van zijn asielaanvraag dd. 23.01.2013 aangaande zijn identiteitsgegevens dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij geboren zou zijn op 31.10.1997 en dat hij op het moment van zijn asielaanvraag 16 jaar en drie maanden oud zou zijn geweest waardoor hij op de datum van zijn asielaanvraag minderjarig zou zijn geweest, dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. De DVZ uitte op 23.01.2013 bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie twijfels omtrent de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 25.01.2013 liet de Dienst Voogdij een **medisch onderzoek** uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, gelegen te Capucijnenvoer 7 te 3000 Leuven **teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar**. De **conclusie** van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dient te worden dat betrokkene op 25.01.2013 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en dat deze waarschijnlijk nog hoger ligt. Uit het medisch onderzoek blijkt dan ook dat **betrokkene meer dan 18 jaar oud is**. Tengevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij beëindigd op 05.02.2013. De DVZ werd hiervan op 05.02.2013 per fax van op de hoogte gebracht. Betrokkene kan dan ook **niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige**. Integendeel, uit deze vaststellingen blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande zijn leeftijd. Door het afleggen van dergelijke leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Op basis van het Eurodacverslag van 23.01.2013 blijkt dat betrokkene op 04.04.2012 op **illegale wijze** het gebied van de Dublin-Staten is **binnengekomen** via Italië. Op basis van deze gegevens werd voor betrokkene op 04.03.2013 een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 15.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een **Tacit-agreement** op gewezen dat zij op basis van **art. 18§7** verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in **art. 18§1** van de **Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003** (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 04.03.2013 op basis van **art. 10§1** van de **Dublin-II- Verordening** werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Middenoosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij nergens vingerafdrukken heeft laten nemen of asiel heeft aangevraagd en dat hij dan ook niet inziet waarom hij terug naar Italië zou moeten (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een mogelijke overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten,. Derhalve zijn ze niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de tussenkomst waarin Meester Kalin Meral dd. 13.03.2013 per fax haar tussenkomst liet geworden aan de DVZ, dient het volgende te worden opgemerkt. Meester Kalin stelt dat haar cliënt in Italië geen asiel heeft aangevraagd of toch niet wetens en willens. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt geen uitleg gekregen zou hebben van de Italiaanse autoriteiten behalve dat hij zich geen zorgen hoefde te maken aangezien van iedereen vingerafdrukken worden genomen. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt één nacht in een politiecel diende te verblijven en dat hij de volgende dag met anderen gewoon mocht vertrekken. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt geen asielaanvraag heeft ingediend, dat haar cliënt geen plaats om te verblijven werd aangeboden, dat hij geen adres gekregen zou hebben waar hij naartoe zou kunnen gaan, dat hij niets heeft meegekregen om te eten of om iets te eten te kopen, hij geen papieren gekregen zou hebben en hij gewoon zonder boe of ba mocht vertrekken. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt ongeveer 36 kilometer gewandeld zou hebben om vervolgens de bus te nemen naar Napoli waar hij één nacht verbleven zou hebben om vervolgens te vertrekken richting Milaan waar hij eveneens één nacht verbleven zou hebben alvorens met de trein vanuit Italië via Frankrijk naar België te reizen. Meester Kalin stelt dat als Italië meent te kunnen stellen dat haar cliënt er asiel zou hebben aangevraagd dat dit buiten de wil om van haar cliënt gebeurd is en dat haar cliënt hiervan niet op de hoogte was. Meester Kalin stelt verder dat de vingerafdrukken van haar cliënt aan land werden afgenomen zonder dat haar cliënt de wil uitte om een asielaanvraag in te dienen en dat hij één nacht in een politiecel doorbracht en de volgende dag gewoon mocht vertrekken zonder enige vorm van opvang, zonder een dak boven zijn hoofd, zonder enig document in hun handen zonder documenten of bijlagen, zonder mededeling van wat zijn rechten zouden zijn, zonder enige vorm van bijkomende informatie en dat haar cliënt aan zijn lot werd overgelaten. Meester Kalin stelt verder dat de verantwoordelijkheid berust bij de Lid-Staat waarbij de asielzoeker zijn of haar asielverzoek effectief en wetens en willens heeft ingediend, in casu België en dat er bijgevolg geen toepassing gemaakt kan worden van de Dublin-II-Verordening om te oordelen dat Italië de verantwoordelijke Staat zou zijn om de asielaanvraag van zijn cliënt te behandelen. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in België een sociaal leven heeft opgebouwd, hij in België kennis gemaakt heeft met de verschillende diensten en hij in België ook al zijn weg kent en bovenal een dak boven zijn hoofd heeft, documenten en mensen op wie hij kan rekenen. Meester Kalin stelt dat haar cliënt in Italië amper drie nachten verbleven heeft en hij

er dan ook helemaal niemand of niets kent en in Italië aan zijn lot zou zijn overgelaten en dat zijn cliënt na een tijd in België verbleven te hebben ook perfect in staat is om de vergelijking te maken tussen beide landen en om te begrijpen dat de situatie in Italië mensonwaardig is. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in tegenstelling tot in Italië wordt opgevangen in een centrum en een dak boven zijn hoofd heeft, hij beroep kan doen op een tolk en advocaat, hem dit ook zo werd meegedeeld en hij papieren heeft. Meester Kalin verwijst verder ook naar de bijlage bij haar tussenkomst, met name "het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers". Met betrekking tot de tussenkomst waarin Meester Kalin Meral dd. 13.03.2013 per fax haar tussenkomst liet worden aan de DVZ, dient het volgende te worden opgemerkt. Meester Kalin stelt dat haar cliënt in Italië geen asiel heeft aangevraagd of toch niet wetens en willens. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt geen uitleg gekregen zou hebben van de Italiaanse autoriteiten behalve dat hij zich geen zorgen hoefde te maken aangezien van iedereen vingerafdrukken worden genomen. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt één nacht in een politiecel diende te verblijven en dat hij de volgende dag met anderen gewoon mocht vertrekken. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt geen asielaanvraag heeft ingediend, dat haar cliënt geen plaats om te verblijven werd aangeboden, dat hij geen adres gekregen zou hebben waar hij naartoe zou kunnen gaan, dat hij niets heeft meegekregen om te eten of om iets te eten te kopen, hij geen papieren gekregen zou hebben en hij gewoon zonder boe of ba mocht vertrekken. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt ongeveer 36 kilometer gewandeld zou hebben om vervolgens de bus te nemen naar Napoli waar hij één nacht verbleven zou hebben om vervolgens te vertrekken richting Milaan waar hij eveneens één nacht verbleven zou hebben alvorens met de trein vanuit Italië via Frankrijk naar België te reizen. Meester Kalin stelt dat als Italië meent te kunnen stellen dat haar cliënt er asiel zou hebben aangevraagd dat dit buiten de wil om van haar cliënt gebeurd is en dat haar cliënt hiervan niet op de hoogte was. Meester Kalin stelt verder dat de vingerafdrukken van haar cliënt aan land werden afgenomen zonder dat haar cliënt de wil uitte om een asielaanvraag in te dienen en dat hij één nacht in een politiecel doorbracht en de volgende dag gewoon mocht vertrekken zonder enige vorm van opvang, zonder een dak boven zijn hoofd, zonder enig document in hun handen zonder documenten of bijlagen, zonder mededeling van wat zijn rechten zouden zijn, zonder enige vorm van bijkomende informatie en dat haar cliënt aan zijn lot werd overgelaten. Meester Kalin stelt verder dat de verantwoordelijkheid berust bij de Lid-Staat waarbij de asielzoeker zijn of haar asielverzoek effectief en wetens en willens heeft ingediend, in casu België en dat er bijgevolg geen toepassing gemaakt kan worden van de Dublin-II-Verordening om te oordelen dat Italië de verantwoordelijke Staat zou zijn om de asielaanvraag van zijn cliënt te behandelen. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in België een sociaal leven heeft opgebouwd, hij in België kennis gemaakt heeft met de verschillende diensten en hij in België ook al zijn weg kent en bovenal een dak boven zijn hoofd heeft, documenten en mensen op wie hij kan rekenen. Meester Kalin stelt dat haar cliënt in Italië amper drie nachten verbleven heeft en hij er dan ook helemaal niemand of niets kent en in Italië aan zijn lot zou zijn overgelaten en dat zijn cliënt na een tijd in België verbleven te hebben ook perfect in staat is om de vergelijking te maken tussen beide landen en om te begrijpen dat de situatie in Italië mensonwaardig is. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in tegenstelling tot in Italië wordt opgevangen in een centrum en een dak boven zijn hoofd heeft, hij beroep kan doen op een tolk en advocaat, hem dit ook zo werd meegedeeld en hij papieren heeft. Meester Kalin verwijst verder ook naar de bijlage bij haar tussenkomst, met name "het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers" Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Kalin dd. 13.03.2013 dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van Meester Kalin in haar tussenkomst en die van haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.02.2013 op cruciale wijze van elkaar verschillen. Zo verklaarde haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.02.2013 dat hij nooit elders asiel gevraagd heeft (DVZ, vraag 22), betrokkene verklaarde na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 dat hij nooit ergens vingerafdrukken heeft laten nemen (DVZ, vraag 24). Geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken wel degelijk genomen werden in Italië, stelde betrokkene dat hij nooit in Italië geweest is (DVZ, vraag 24). Geconfronteerd met het gegeven dat vingerafdrukken uniek zijn, stelde betrokkene dat hij bij zijn verklaringen bleef (DVZ, vraag 24). Betrokkene verklaarde verder dat hij nergens vingerafdrukken heeft laten nemen of asiel heeft gevraagd (DVZ, vraag 40). Meester Kalin stelt in haar tussenkomst van 13.03.2013 echter net het tegenovergestelde, met name dat haar cliënt wel degelijk in Italië geweest is, en dat zijn vingerafdrukken er zouden zijn genomen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag kan van betrokkene en de raadsman of raadvrouw die hem vertegenwoordigd op zijn minst verwacht worden dat de opeenvolgende verklaringen die men aflegt op zijn minst correct en coherent zijn. Eerst stellen dat men

nooit in Italië geweest is en dat er nooit ergens vingerafdrukken zijn genomen om vervolgens te stellen dat men wel in Italië geweest is en dat er wel degelijk vingerafdrukken zijn genomen, kan echter niet als coherent en correct worden beschouwd. Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen, ondergraaft op cruciale wijze de geloofwaardigheid van het geheel van de verklaringen van betrokkene. Wat betreft de argumenten van Meester Kalin dat haar cliënt in Italië geen asiel heeft aangevraagd, hij van de Italiaanse autoriteiten geen informatie zou hebben gehad, dat hij zich geen zorgen hoefde te maken over het nemen van zijn vingerafdrukken aangezien van iedereen vingerafdrukken worden genomen, dat haar cliënt één nacht in een politiecel diende te verblijven en dat hij de volgende dag met anderen gewoon mocht vertrekken, dat haar cliënt geen plaats om te verblijven werd aangeboden, dat hij geen adres gekregen zou hebben waar hij naartoe zou kunnen gaan, dat hij niets heeft meegekregen om te eten of om iets te eten te kopen, hij geen papieren gekregen zou hebben en hij gewoon zonder boe of ba mocht vertrekken, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 23.01.2013, met name IT2BR00ME1 blijkt dat er voor betrokkene een illegale binnenkomst werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '2' na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, naar personen die onder art. 8 van de Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, vallen, in casu vreemdelingen die worden aangehouden in verband met een illegale buitengrensoverschrijding. Uit deze gegevens blijkt effectief dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd in Italië nadat hij tengevolge een illegale buitengrensoverschrijding door de Italiaanse autoriteiten werd tegengehouden en zijn vingerafdrukken diende te laten nemen. Het gegeven dat betrokkene in Italië geen asiel heeft aangevraagd na zijn illegale binnenkomst sluit een toepassing van de Dublin-II-Verordening echter niet uit. Art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening stelt immers dat "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in art. 18§3 genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000 dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat". Met andere woorden, het is niet omdat men illegaal een buitengrens overschrijdt en er geen asiel aanvraagt dat de toepassing van de Dublin-II-Verordening niet meer mogelijk zou zijn. Wat betreft de aangehaalde argumenten van Meester Kalin dat haar cliënt geen plaats om te verblijven werd aangeboden, dat hij geen adres gekregen zou hebben waar hij naartoe zou kunnen gaan, dat hij niets heeft meegekregen om te eten of om iets te eten te kopen, hij geen papieren gekregen zou hebben en hij gewoon zonder boe of ba mocht vertrekken, dient te worden opgemerkt dat indien men illegaal de buitengrens overschrijdt en geen asiel aanvraagt men er rekening mee dient te houden dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men indien men geen asiel aanvraagt in Italië de Italiaanse autoriteiten er niet van kan betichten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, te schenden. Bovendien kan men gezien het tegenstrijdige karakter van de opeenvolgende verklaringen van betrokkene en zijn raadvrouw met betrekking tot het al dan niet passeren in Italië, ernstige vraagtekens plaatsen bij het aannemelijke en geloofwaardige karakter van de verklaringen van betrokkene raadvrouw dat betrokkene in Italië geen informatie zou hebben gehad van de Italiaanse autoriteiten nadat hij door hen werd aangehouden. Indien men dergelijke elementen inroept, mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt en dat men op zijn minst correcte en coherente verklaringen aflegt, quid non. Wat betreft het argument van Meester Kalin dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek berust bij de lidstaat waarbij de asielzoeker zijn of haar verzoek effectief en weten en willen heeft ingediend, dewelke aldus Meester Kalin België is, dient te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar van betrokkene in diens keuze of het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel dient aan te vragen of wil aanvragen, zou

neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Zoals hogerop aangegeven, sluit het illegaal overschrijden van een buitengrens zonder er asiel aan te vragen een toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uit, zoals ten onrechte door Meester Kalin wordt gesteld in haar tussenkomst. Wat betreft de argumentatie dat haar cliënt in België reeds een sociaal leven heeft opgebouwd, kennis gemaakt heeft met verschillende diensten en in België zijn weg al kent en bovenal een dak boven zijn hoofd heeft, papieren heeft en mensen op wie hij kan rekenen, Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in Italië amper drie nachten heeft verbleven en er niemand of niets kent en dat hij in Italië aan zijn lot werd overgelaten. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt na nu enige tijd in België te hebben verbleven perfect de vergelijking te maken tussen beide landen en dat haar cliënt nu ook begrijpt dat de situatie in Italië mensonwaardig is. Meester Kalin stelt verder dat haar cliënt in België en dit in tegenstelling tot Italië wordt opgevangen in een centrum, een dak boven zijn hoofd heeft en beroep kan doen op een tolk en advocaat hetgeen hem ook zo werd meegedeeld en dat hij papieren heeft. Met betrekking tot deze argumenten dient te worden opgemerkt dat Meester Kalin op geen enkele wijze aantoont dat dit voor haar cliënt in Italië niet het geval zou zijn in het kader van een asielaanvraag in Italië. Het gegeven dat betrokkene in België wordt opgevangen in een opvangcentrum, een dak boven zijn hoofd heeft en beroep kan doen op een tolk en een advocaat is bovendien het gevolg van het feit dat betrokkene in België, in tegenstelling tot Italië, asiel heeft gevraagd. België maakt daarbij toepassing van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG aangaande de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Dat Italië deze voorgaande regelgeving niet zou toepassen voor betrokkene in het kader van een asielaanvraag, wordt echter door Meester Kalin op geen enkele wijze aangetoond. Integendeel, Meester Kalin stelt dat haar cliënt in Italië geen asiel heeft aangevraagd waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men indien men geen asiel aanvraagt in Italië de Italiaanse autoriteiten er niet van kan betichten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, te schenden. De voorstelling die Meester Kalin van de elementen in het dossier van betrokkene geeft, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd en/of gegrond te beschouwen. Dat de situatie in Italië mensonwaardig zou zijn en dat betrokkene die vergelijking na een verblijf van drie nachten in Italië perfect zou kunnen maken, wordt bovendien niet aangetoond. Bovendien heeft betrokkene in België in tegenstelling tot in Italië geen asiel aangevraagd en is hij er na drie dagen reeds vertrokken zodat stellen dat men perfect een vergelijking zou kunnen maken tussen twee totaal verschillende situaties, met name een illegale binnenkomst in Italië zonder daar asiel aan te vragen en zijn asielaanvraag in België, niet ernstig te nemen is. Deze twee situaties, met name een illegale binnenkomst in Italië zonder asielaanvraag en de asielaanvraag in België zijn dermate fundamenteel van elkaar verschillend dat men ze niet zomaar en zonder meer met elkaar kan vergelijken, laat staan ze aan elkaar gelijkstellen. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Met betrekking tot de verwijzing die Meester Kalin maakt

naar "het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers", dient te worden opgemerkt dat dit slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag van betrokkene, waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Op basis van de door betrokkene en zijn advocaat Meester Kalin aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Zoals hogerop reeds werd aangegeven werd een kopie van beide rapporten in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 25.02.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van smokkelaar was en haalt geen andere specifieke redenen aan waarom hij precies in België asiel wil vragen (DVZ, vraag 38). Het volgen van de smokkelaar van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel dient aan te vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat de smokkelaar dit gekozen zou hebben..

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze "ok" is (DVZ, vraag 39). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een

terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10§1, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een

uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd het beroep ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, minstens van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van onderhavig arrest.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verweerder.

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering blijkens de stukken van het administratief dossier gepland is op 26 juni 2013. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het derde middel onder meer een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De grief wordt als volgt toegelicht:

“Op basis van bovenstaande en onder staande gegevens is immers duidelijk dat Italië allerm minst heeft gehandeld en handelt zoals van een Europese staat mag worden verwacht.

*

Zoals reeds hierboven uiteengezet, heeft verzoeker in Italië:

- *geen papier ontvangen dat hij een asielaanvraag zou hebben ingediend (wat hij ook normaal vond gezien dit niet zijn bedoeling was en hij hiertoe ook geen intentie heeft getoond),*
- *geen uitleg gekregen over zijn rechten en de mogelijkheden die hij had,*
- *geen tolk gekregen,*
- *geen onderdak gekregen en mocht hij gewoon vertrekken,*

- geen melding dat hij een advocaat kon raadplegen of dat hij een voogd zou krijgen
- Hij mocht, ondanks zijn illegale buitengrensoverschrijding, zomaar vertrekken.

Het feit dat Italië zo te werk gaat, is natuurlijk ook typerend voor dit land die te kampen heeft met een massale toestroom en deze blijkbaar duidelijker zo veel mogelijk wil weg zien uit hun land.

*

Verwerende partij vraagt bewijs.

Verzoeker stelt zich de vraag hoe hij van een negatief bewijs een bewijs kan leveren.

Deze eis van verwerende partij is dan ook onredelijk in de gegeven omstandigheden.

Niettemin is verzoeker wel van oordeel dat er reeds voldoende bewijs voorhanden is in het dossier van verwerende partij.

Er is immers een Eurodac-verslag en uit dit verslag blijkt dat verzoeker in Italië vingerafdrukken heeft moeten laten nemen en dat verzoeker geen asiel heeft gevraagd (zie de motivatie in de bestreden beslissing).

Wat wil dit dus zeggen? Verzoeker heeft geen verblijfsvergunning, verzoeker is volledig illegaal, verzoeker heeft geen asiel aangevraagd... en Italië weet dit, controleert hem en laat hem daarna gewoon gaan. Verzoeker wordt niet vastgehouden, verzoeker wordt niet toegelicht welke mogelijkheden hij heeft, verzoeker wordt gewoon vrijgelaten en mag beschikken... Waarom doet Italië dit? Duidelijk omdat Italië niet zinnens is, verzoeker en andere asielzoekers die via Italië passeren de nodige rechtsbescherming, opvang, diensten ... te geven dat vereist is ingevolge de internationale verdragen.

België laat "illegalen met een illegale buitengrensoverschrijding" toch ook niet zomaar vrij na deze te hebben aangehouden.

Indien er omtrent de behandeling door Italië enige vorm van twijfel zou bestaan, dan dient deze twijfel in het voordeel van verzoeker te worden geïnterpreteerd.

Maar stellen dat er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij "het aannemelijk en geloofwaardig karakter van de verklaringen van betrokkene raadvrouw dat betrokken in Italië geen informatie zo hebben gehad van de Italiaanse autoriteiten nadat hij door hen werd aangehouden" is tekort door de bocht.

Het schrijven van de raadvrouw was gebaseerd op de verklaringen van verzoeker na gerichte vragen van de raadvrouw, zoals "Heeft u informatie gekregen van wat uw mogelijkheden zijn? Heeft u informatie gekregen over uw rechten? Heeft u informatie gekregen waarom u werd vrijgelaten? Was er een tolk aanwezig?"

Deze concrete vragen zouden ook door verwerende partij moeten worden gesteld.

*

Gezien de verwerende partij in de veronderstelling is dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, moet gewezen worden op de manifeste schendingen van Italië van het EVRM, meer specifiek van artikel 3 EVRM

Verwerende partij is van oordeel dat Italië een Europees land is die de Dublin-II-Verordening en de Vluchtelingenconventie van Genève ook heeft ondertekend en derhalve dus automatisch, zonder discussie blijkbaar, de Europese minimumnormen zou respecteren

Dit is absoluut geen vrijgeleide en het voorbeeld die iedereen kent, is Griekenland.

Verwerende partij ontkent daarnaast de internationale rapporten met betrekking tot Italië.

Alhoewel algemene rapporten niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te komen, houden de rapporten in casu wel een indicatie in dat terugwijzing/overname van een asielzoeker naar Italië een schending van artikel 3 EVRM kan inhouden, wat in casu ook het geval is bij verzoeker.

In Italië zal verzoeker dan ook worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM

Het EHRM heeft meermaals gesteld dat een kandidaat-vluchteling niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM Dit houdt in dat een lidstaat zich niet kan verschuilen achter de toepassing van de Dublin-II-Verordening, ma.w. dat de bepalingen van deze verordening niet als een automatisme mogen worden toegepast.

Italië is het voorwerp van een immense toestroom van asielzoekers en migranten door de politieke gebeurtenissen die plaats vinden in Noord-Afrika en het Midden Oosten.

Zo wordt Italië geconfronteerd met een humanitaire crisis welke op 1 augustus 2011 heeft geleid tot gewelddadige opstande Het non-refoulement beginsel wordt ook niet steeds gerespecteerd door Italië, een adequate opvang is niet steeds voorhanden waardoor dus ook duidelijk de fysieke integriteit van verzoeker niet zal kunnen worden gewaarborgd in Italië.

Verzoeker heeft dan ook verschillende internationale rapporten/informatie (stukken 3-10) toegevoegd waaruit blijkt dat Italië zich in een crisis bevindt en Italië nog heel veel werk aan de winkel heeft om de crisis aan te pakken

Verzoeker verwijst naar het arrest van de RW van 22 november 2011 (nr. 70.391) in dewelke de RW reeds een Dublin-overdracht naar Italië heeft vernietigd.

Het staat daarnaast vast dat Italië geen enkele garantie verleent aan verzoeker dat hij aanspraak zal kunnen maken op hetzelfde uitgebreide subsidiaire beschermingsbeleid als deze die wordt toegepast in België met betrekking tot zijn regio in Afghanistan.

Er worden op deze punten ook geen enkele garantie geboden aan verzoeker.

Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat het inhoudelijke verklaringen zijn en laat na om hierover maar enige vorm van garantie te biedea

Deze garantie is wel vereist zeker gezien het feit dat het om een subsidiaire bescherming gaat voor een gebied waarvan verwerende partij van oordeel is dat asielzoekers niet zomaar naar die regio kunnen worden teruggezonden wegens de heersende situatie aldaar.

Subsidiaire bescherming kan in deze context niet los van artikel 3 EVRM worden bekekea

Verwerende partij is dus van oordeel dat het terugzenden van asielzoekers naar die gebieden waarvoor de subsidiaire bescherming kan worden verleend, een schending kan vormen van artikel 3 EVRM

Door de asielaanvraag door verzoeker te doen overnemen door een land als Italië, kan deze schending van artikel absoluut niet gegarandeerd worden

Het beleid van de subsidiaire bescherming door de Belgische autoriteiten is een bijkomende bescherming die verzoeker zal mislopen bij behandeling van zijn asielaanvraag in Italië.”

3.3.2.2. De gegevens van de zaak

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 25 februari 2013 werd gehoord nopens de toepassing van de Dublin-II-verordening. Tijdens dit gehoor werd de verzoeker geconfronteerd met de resultaten van de Eurodac-research die uitwezen dat van de verzoeker vingerafdrucken werden genomen in Italië. De verzoeker verklaarde echter dat hij nooit ergens vingerafdrucken heeft laten nemen. Op de vraag of hij daar zeker van was, antwoordde de verzoeker bevestigend, hij verklaarde dat hij nooit in Italië is geweest. Na de verduidelijking dat vingerafdrucken uniek zijn, stelde hij bij zijn verklaringen te blijven (gehoorverslag dd. 25 februari 2013, antwoorden op vraag nr. 24). Op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, gaf de verzoeker te kennen dat het de keuze was van de smokkelaar (gehoorverslag dd. 25 februari 2013, antwoord op vraag 38) en toen hem werd gevraagd of hij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zijn verzet om zijn overdracht naar Italië (volgens art. 3.1 van de Dublin-II-Verordening) zouden rechtvaardigen, zei hij dat hij nergens vingerafdrucken heeft laten nemen of asiel heeft aangevraagd, zodat hij niet begreep waarom hij dan terug zou moeten naar Italië (idem, antwoord op vraag 40).

Op 21 maart 2013 stuurt verzoekers advocaat een faxbericht naar de Cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit faxbericht wordt erkend dat de verzoeker in Italië is geweest en dat hij er geen asielaanvraag indiende. In Italië zou de verzoeker geen verblijfplaats zijn aangeboden geweest, hij werd één nacht in een politiecel geplaatst en mocht de volgende dag weer vertrekken. Hij zou geen informatie hebben gekregen omtrent zijn rechten, zou niets gekregen hebben om te eten noch geld om eten te kopen, kortom hij zou aan zijn lot zijn overgelaten. De verzoeker zou vervolgens op eigen houtje te voet, via bus en trein naar België zijn gekomen. Hij zou amper 3 dagen in Italië zijn gebleven.

In de bestreden beslissing trekt de verweerder de verklaringen van de verzoeker in twijfel.

3.3.2.3 De verzoeker voert thans aan dat bij twijfel omtrent de behandeling van de verzoeker in Italië, deze twijfel in het voordeel van de verzoeker dient te worden geïnterpreteerd. Tevens meent de verzoeker dat een asielzoeker niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, zodat de verweerder zich niet kan schuilen achter de toepassing van de Dublin-II-Verordening. De verzoeker verwijst naar verschillende rapporten die bij het verzoekschrift zijn gevoegd. Het betreft rapporten van Amnesty International van 23 september 2011, 30 augustus 2011 en 24 augustus 2011, een oral intervention van het UNHCR bij het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Italië van 22 juni 2011, het World Report 2012: Italy van de EU, twee publicaties van Human Rights Watch van 21 september 2009 en 16 juni 2011 en een rapport van Artsen Zonder Grenzen van 3 mei 2011. Met deze rapporten wil de verzoeker aantonen dat Italië manifest het EVRM en meer specifiek artikel 3 van het EVRM miskent. Door de humanitaire crisis sinds de politieke

gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden Oosten zou de fysieke integriteit van de verzoeker in Italië niet gewaarborgd kunnen worden.

3.3.2.4 De bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In dezen heeft het EHRM reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.5. De omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een geveesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

De Raad stelt vast dat de verzoeker tijdens het gehoor van 25 februari 2013 herhaalde malen heeft ontkend dat hij in Italië is geweest (zie bespreking onder punt 3.3.2.2). Aan de verzoeker werd met aandrang gevraagd te verduidelijken hoe het kwam dat zijn vingerafdrukken er zijn genomen, maar ontkende steeds dat hij in Italië is geweest. Van een persoon die in België een asielaanvraag indient en die van de Belgische autoriteiten aldus bescherming vraagt, mag worden verwacht dat hij van meet af aan verklaringen aflegt die met de realiteit overeenstemmen. Het is verzoekers eigen keuze geweest om

initieel te ontkennen dat hij in Italië is geweest. Naderhand erkent de verzoeker, via het faxbericht van zijn advocaat, dat hij wel in Italië is geweest en dat hij er in de drie dagen dat hij er verbleef één nacht in de cel verbleef, dat hij bij zijn vrijlating meteen doorreisde naar België. De verklaringen omtrent voorgehouden gebrek aan informatie over zijn rechten, aan een tolk en het gebrek aan opvang, begeleiding, een tolk en een advocaat die de verzoeker tijdens zijn driedaagse verblijf in Italië zou hebben ondervonden, ook al worden zij ondanks de tegenstrijdigheden met de eerdere verklaringen tijdens het gehoor van 25 februari 2012 aangenomen, tonen echter op het eerste gezicht nog niet aan dat de verzoeker wegens omstandigheden eigen aan zijn geval in Italië reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de diensten van de verweerder aan de verzoeker de in het verzoekschrift gesuggereerde vragen hadden moeten stellen omtrent zijn verblijf in Italië. Immers werd tijdens het gehoor op 25 februari 2013 verschillende malen aangedrongen omtrent het verblijf van de verzoeker in Italië, waarbij hij telkenmale bleef ontkennen ooit in Italië te zijn geweest. Vragen stellen omtrent tolken, detentie en dergelijke in Italië was dan ook volstrekt zinloos.

Uit de verklaringen die de verzoeker via zijn raadsman op 21 maart 2013 liet geworden, blijkt voorts dat de verzoeker slechts één nacht werd aangehouden nadat zijn illegale binnenkomst in Italië werd vastgesteld. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het om een arbitraire aanhouding zou gaan. De volgende dag is de verzoeker vrijgelaten en is hij blijkbaar zonder problemen kunnen verder reizen naar België. De verzoeker heeft één nacht in Napels en één nacht in Milaan verbleven, daarbij maakt hij geen melding van enige gebrek aan voorzieningen. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker verklaarde dat hij per trein en per bus naar België kwam, zodat ervan uit kan gegaan worden dat hij over voldoende eigen middelen beschikte om deze reis te bekostigen. De verzoeker maakt *prima facie* niet concreet aannemelijk dat hij in Italië, gedurende de enkele dagen dat hij er zou verbleven hebben, werd onderworpen aan een behandeling die zijn fysieke integriteit, zijn morele integriteit of zijn menselijke waardigheid heeft aangetast in strijd met artikel 3 van het EVRM. Door in het onderhavige verzoekschrift louter te verwijzen naar deze eerder geuite verklaringen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat zijn behandeling in Italië van die aard was dat hij persoonlijk een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen. De verklaringen van de verzoeker dienen overigens te worden geplaatst in zijn concrete context: de verzoeker verklaart en ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij geen asielaanvraag indiende in Italië. Deze situatie verschilt aldus grondig van de situatie waarin de verzoeker, die thans asielaanvraag is wiens asielaanvraag de Italiaanse autoriteiten krachtens artikel 16.1.b. van de Dublin-II-Verordening verplicht zijn te behandelen, zich zal bevinden nadat hij wordt overgedragen aan Italië.

De verzoeker maakt met zijn loutere verklaringen op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat hij als gevolg van de bestreden beslissing om reden die specifiek zijn aan zijn geval een reëel risico loopt om in Italië te worden onderworpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.6. De algemene situatie in Italië

De verzoeker voert aan dat de Dublin-II-Verordening niet als een automatisme mag worden toegepast en verwijst naar de humanitaire crisis waarmee Italië heeft te kampen sinds de Arabische lente.

De Raad merkt dienaangaande op dat het Hof van Justitie van de Europese unie uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten.

Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese unie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen"* en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verweerder uitdrukkelijk overgaat tot een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM wegens redenen van opvang en behandeling van asielzoekers, indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld: *"Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor*

de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Middenoosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij nergens vingerafdrukken heeft laten nemen of asiel heeft aangevraagd en dat hij dan ook niet inziet waarom hij terug naar Italië zou moeten (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een mogelijke overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Derhalve zijn ze niet gerechtvaardigd. (...) dient te worden opgemerkt dat indien men illegaal de buitengrens overschrijdt en geen asiel aanvraagt men er rekening mee dient te houden dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men indien men geen asiel aanvraagt in Italië de Italiaanse autoriteiten er niet van kan betichten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, te schenden. Bovendien kan men gezien het tegenstrijdige karakter van de opeenvolgende verklaringen van betrokkene en zijn raadvrouw met betrekking tot het al dan niet passeren in Italië, ernstige vraagtekens plaatsen bij het aannemelijke en geloofwaardige karakter van de verklaringen van betrokkene's raadvrouw dat betrokkene in Italië geen informatie zou hebben gehad van de Italiaanse autoriteiten nadat hij door hen werd aangehouden. Indien men dergelijke elementen inroept, mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt en dat men op zijn minst correcte en coherente verklaringen aflegt, quid non. (...) Het gegeven dat betrokkene in België wordt opgevangen in een opvangcentrum, een dak boven zijn hoofd heeft en beroep kan doen op een tolk en een advocaat is bovendien het gevolg van het feit dat betrokkene in België, in tegenstelling tot Italië, asiel heeft gevraagd. België maakt daarbij toepassing van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG aangaande de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Dat Italië deze voorgaande regelgeving niet zou toepassen voor betrokkene in het kader van een asielaanvraag, wordt echter (...) op geen enkele wijze aangetoond. Integendeel, Meester K. stelt dat haar cliënt in Italië geen asiel heeft aangevraagd waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men indien men geen asiel aanvraagt in Italië de Italiaanse autoriteiten er niet van kan betichten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de

opvang van asielzoekers in de lidstaten, te schenden. (...)Dat de situatie in Italië mensonwaardig zou zijn en dat betrokkene die vergelijking na een verblijf van drie nachten in Italië perfect zou kunnen maken, wordt bovendien niet aangetoond. Bovendien heeft betrokkene in België in tegenstelling tot in Italië geen asiel aangevraagd en is hij er na drie dagen reeds vertrokken zodat stellen dat men perfect een vergelijking zou kunnen maken tussen twee totaal verschillende situaties, met name een illegale binnenkomst in Italië zonder daar asiel aan te vragen en zijn asielaanvraag in België, niet ernstig te nemen is. Deze twee situaties, met name een illegale binnenkomst in Italië zonder asielaanvraag en de asielaanvraag in België zijn dermate fundamenteel van elkaar verschillend dat men ze niet zomaar en zonder meer met elkaar kan vergelijken, laat staan ze aan elkaar gelijkstellen. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevragen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Met betrekking tot de verwijzing die Meester K. maakt naar "het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers", dient te worden opgemerkt dat dit slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag van betrokkene, waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Op basis van de door betrokkene en zijn advocaat Meester K. aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielpcedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevragen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Zoals hogerop reeds werd

aangegeven werd een kopie van beide rapporten in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. (...) Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10§1, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II verordening worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten geholpen worden om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten, en dat in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië in het recente verleden het voorwerp was van een uitzonderlijk immense toestroom van immigranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Hieruit blijkt dat de verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de verweerder niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De verzoeker beperkt zich thans tot het louter verwijzen naar algemene rapporten en publicaties omtrent de situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Italië. Hij laat echter na aan te duiden in hoeverre deze rapporten de bevindingen van de verweerder, die zich daarbij heeft gesteund de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR, zouden weerleggen. Deze rapporten zijn toegevoegd aan het administratief dossier.

Ook de Raad hecht waarde aan de rapporten van OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy*, may 2011 en NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems*, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien gaat dit rapport, in tegenstelling tot de zeer algemene rapporten en publicaties waar de verzoeker naar verwijst, in op de specifieke situatie van asielzoekers die via de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië, een geval dat zich ook in deze zaak voordoet.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation

(NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de „Questura” zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadvrouw op de hoogte kan worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen.

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij in zeer algemene bewoordingen stelt dat er geen adequate opvang voorhanden is in Italië en dat zijn fysieke integriteit er niet zal kunnen worden gewaarborgd.

Waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 22 november 2011, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde. Daarenboven slaagt de verzoeker er niet in om aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

De verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de actuele omstandigheden van asielzoekers, of Dublinteruggekeerders, in Italië van aard zijn dat zij een onmenselijke of ontorende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.7 De verzoeker maakt het evenmin concreet aannemelijk dat er een reëel risico is dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf zonder eerst na te gaan of hij internationale bescherming behoeft. De mondelinge tussenkomst van het UNHCR in de zaak H. e.a. tegen Italië, die de verzoeker bijvoegt, betreft de situatie van zogenaamde “pushback” operaties waarbij vluchtelingen die op zee werden onderschept en teruggedreven werden naar Libië. Deze situatie is totaal niet vergelijkbaar met de situatie van de verzoeker, die door de Belgische autoriteiten in toepassing van de Dublin-II-Verordening zal worden overgedragen aan Italië, die overeenkomstig de Dublin-II-Verordening de verplichting heeft de asielaanvraag te behandelen. Ook de andere bronnen waar de verzoeker naar verwijst, bevatten op het eerste gezicht geen informatie die vergelijkbaar is met het geval waarin de verzoeker, een Afghaanse jongeman die in het kader van de Dublin-II-Verordening door België aan Italië wordt overgedragen en die Italië zal binnenkomen via het luchtruim op de luchthaven Fiumicino te Rome, zich bevindt. Een schending van het non-refoulementsbeginnsel (indirect refoulement) wordt *prima facie* op geen enkele manier concreet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoeker stelt dat er hem geen enkele garantie wordt geboden dat hij in Italië aanspraak zal kunnen maken op hetzelfde uitgebreide subsidiaire beschermingsbeleid als deze die in België wordt toegepast met betrekking tot zijn regio in Afghanistan, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat enig concreet element bij te brengen aangaande de wijze waarop de Italiaanse autoriteiten subsidiaire bescherming bieden aan asielzoekers in zijn regio. De verzoeker maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat hij in Italië minder waarborgen zou genieten wat betreft het toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bovendien laat de verzoeker na de grond aan te geven waarop hij zich steunt om te beweren dat vereist is dat hij in het land waarnaar hij moet terugkeren, in casu Italië, dezelfde garanties moet kunnen genieten bij de behandeling van zijn asielaanvraag als in België.

In zoverre de verzoeker lijkt te willen aangeven dat de verweerder garanties had moeten vragen aan de Italiaanse autoriteiten, teneinde zich ervan te verzekeren dat in Italië een uitgebreid subsidiair beschermingsstatuut wordt verleend aan asielzoekers afkomstig uit zijn regio van Afghanistan, merkt de

Raad op dat de Belgische autoriteiten dergelijke garanties niet kunnen vragen aan Italië. De Belgische autoriteiten beschikken over geen enkele bevoegdheid om aan de Italiaanse autoriteiten verplichtingen op te leggen wat de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag betreft van asielzoekers wiens asielaanvraag door Italië dient te worden behandeld. Het vereisen van dergelijke garanties is niet verenigbaar met het uitgangspunt en de doelstellingen van de verordening 343/2003/EG en de verweerder motiveerde terecht dat Italië is gebonden door dezelfde internationale en Europese normen inzake asielaanvragen. De Raad stelt vast dat de verzoeker met zijn loutere ongestaafde beweringen vooruit loopt op de behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten, terwijl hij echter niet concreet aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag in Italië niet volgens de Europese normen zal worden behandeld, noch maakt hij concreet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden terugsturen naar zijn land van herkomst zonder zijn aanvraag te onderzoeken. Met dergelijke eenvoudige en ongestaafde beweringen toont de verzoeker *prima facie* niet aan dat zijn overdracht aan Italië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.8. Concluderend kan worden gesteld dat de verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Op het eerste gezicht heeft hij aldus geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen en schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt als volgt:

*“Indien de bestreden beslissing niet wordt geschorst, zou verzoeker België moeten verlaten. De procedure die hij heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing waarbij zijn voogdij werd beëindigd, komt op de helling te staan
Het staat daarnaast vast dat Italië geen enkele garantie verleent aan verzoeker dat hij
12
aanspraak zal kunnen maken op hetzelfde uitgebreide subsidiaire beschermingsbeleid als deze die wordt toegepast in België met betrekking tot zijn regio in Afghanistan.
Er wordt op deze punten door verwerende partij geen enkele garanties geboden.
Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat het inhoudelijke verklaringen zijn en laat na om hierover maar enige vorm van garantie te bieden.
Deze garantie is wel vereist zeker gezien het feit dat het om een subsidiaire bescherming gaat voor een gebied waarvan verwerende partij van oordeel is dat asielzoekers niet zomaar naar die regio kunnen worden teruggezonden.
Subsidiaire bescherming dient te worden gezien in het kader van artikel 3 EVRM en kan hiervan niet afzonderlijk worden bekeken.
Verwerende partij is dus van oordeel dat het terugzenden van asielzoekers naar die gebieden waarvoor de subsidiaire bescherming kan worden verleend, een schending kan vormen van artikel 3 EVRM
De situatie voor verzoeker zal zich als volgt voordoen:
1/ verzoeker zal in Italië worden aanzien als een meerderjarige, (in België is dit momenteel ook het geval maar in België werd reeds een procedure opgestart bij de Raad van State,
2/ verzoeker zal in Italië niet de kans krijgen op het beschermingsstatuut waarvan hij in België geniet en verzoeker is er van overtuigd dat hij in zulk geval ook geen voogd aangesteld zal krijgen,
4/ verzoeker zal aldaar geen aanspraak kunnen maken op het ruimere subsidiaire beschermingsbeleid van België en heeft dan ook een terecht vrees,
5/ verzoeker zal zijn rechten niet kennen, gezien hij geen tolk heeft gesproken, geen melding heeft gekregen dat hij over een advocaat of voogd zou kunnen beschikken ...
6/ verzoeker zal op straat belanden, want nadat zijn vingerafdrukken werden genomen, mocht hij gewoon vertrekken, had hij geen informatie gekregen over wat zijn mogelijkheden zijn ... (het feit dat Italië zo te werk gaat is natuurlijk ook typerend voor dit land die te kampen heeft met een massale toestroom en deze blijkbaar duidelijker zo veel mogelijk wil weg zien uit hun land).”*

Waar de verzoeker stelt dat hij België zou moeten verlaten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing inderdaad tot gevolg heeft dat de verzoeker België dient te verlaten en naar Italië zal worden gebracht om zijn asielaanvraag aldaar behandeld te zien. De verzoeker toont echter niet aan in welke mate het verlaten van België voor hem een ernstig nadeel zou betekenen.

In de mate dat de verzoeker meent dat zijn procedure bij de Raad van State op de helling komt te staan, verduidelijkt hij ook hier niet hoe het niet verder zetten van zijn procedure voor hem een ernstig nadeel zou betekenen. Bovendien duidt hij ook niet aan hoe het eventueel niet verder zetten van deze procedure het rechtstreeks gevolg zou zijn van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, *quod non*. Zoals ook bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geval is, dient de verzoeker ook bij de Raad van State niet in persoon te verschijnen en kan hij zich ter terechtzitting laten vertegenwoordigen door een advocaat. Ook het moeilijk te herstellen karakter van dit voorgehouden nadeel blijkt derhalve niet.

Voor de stelling dat de verzoeker in Italië zal worden aanzien als minderjarige, wordt geen enkel concreet element bijgebracht dat deze bewering kan ondersteunen. Hetzelfde geldt voor de loutere bewering dat er in Italië geen voogd zal worden aangesteld. Bij beide beweringen dient trouwens te worden opgemerkt dat de verzoeker thans in België evenmin een voogd heeft daar hij als meerderjarige wordt aanzien tengevolge een botscaan die bij hem werd uitgevoerd. Waar gesteld wordt dat de verzoeker zijn rechten niet zal kennen, kan er op worden gewezen dat de verzoeker thans asiel heeft aangevraagd en dat hem in het kader van de onderhavige beslissing werd gewezen op de rapporten van NOAS en OSAR waarin gedetailleerd wordt uiteengezet welke stappen hij kan nemen na zijn aankomst in de luchthaven van Fiumicino te Rome. Het gegeven dat de verzoeker zijn rechten niet zou

kennen, is dan ook geenszins het gevolg van de thans bestreden beslissing, wel in tegendeel. Tot slot wordt ook voor de bewering dat hij op straat zal belanden en dat hij er niet dezelfde ruime subsidiaire bescherming zal genieten als in België, geen enkel gegeven bijgebracht die deze beweringen hard kan maken.

Waar de verzoeker op beknopte wijze zijn verklaringen herhaalt omtrent hetgeen hij in Italië zou hebben meegemaakt in de drie dagen dat hij er verbleef alvorens naar België te komen, wordt opgemerkt dat deze – overigens ongestaafde - feiten zich in het verleden situeren en dus onmogelijk het gevolg kunnen zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing.

Voor het overige stelt de Raad vast dat het beschreven nadeel quasi identiek is en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van de hiervoor onderzochte middelen.

Hierbij volstaat het te verwijzen naar hetgeen uiteen gezet werd betreffende de voorgehouden schendingen van artikel 3 van het EVRM. *Prima facie* maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk en wordt deze grief als niet ernstig beschouwd.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoeker aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoeker, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond. De verzoeker beperkt zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE